

[Finansministeren.]

eller hvad der nu er tale om. Den bedste løsning er at opkræve skat ved kilden, og det glæder mig, der er så stor enighed om, at der i hvert fald på dette punkt er god brug for at beskatte indeværende års indtægt i stedet for at beskatte foregående års indtægt. Det er også en løsning, der vil klare alle problemerne heromkring. Der kan udformes andre løsninger, der alle er behæftede med betydelige ulemper. Det er en af årsagerne til, at de ikke er medtaget i lovforslaget, idet jeg gerne ønsker i udvalget at redegøre for de forskellige løsninger, der kan stilles op, og fordelene og ulemperne ved dem; så kan vi forhåbentlig i fordragelighed foretage en vurdering af disse ting. Jeg håber også, vi kan nå til et resultat.

Hermed sluttede forhandlingen.

Lovforslagets overgang til anden behandling vedtoges uden afstemning.

Hans R. Knudsen: Jeg foreslår, at lovforslaget henvises til et udvalg på 17 medlemmer.

Uden forhandling eller afstemning vedtoges dette forslag.

Den næste sag på dagsordenen var:

Første behandling af forslag til lov om indløsning af visse sparebeviser.

(Lovforslaget findes i tillæg A. sp. 33, fremsættelsen i tidenden sp. 32).

Lovforslaget sattes til forhandling.

Holger Eriksen: Efter lovforslaget udvides kredsen af dem, der kan få indløst deres sparebeviser, ganske betydeligt. Jeg skal ikke foretage den samme opremsning af de forskellige kategorier, som findes i lovforslaget, men nøjes med at anbefale det til vedtagelse.

Thorkil Kristensen: Da mit partis ordfører, det ærede medlem hr. Alfred Bøgh, er forhindret i at være til stede, skal jeg

i hans sted gøre ganske enkelte bemærkninger til det foreliggende lovforslag. Det, som her foreslås, er jo den tredje udvidelse af den kreds af personer, der ekstraordinært kan få deres sparebeviser indløst. Den samling af kriterier, man har fået for disse personer, er efterhånden blevet noget blandet, og det kan måske diskuteres, hvor grænsen bør være, hvis man overhovedet skal foretage denne gradvise indløsning af sparebeviser før tiden. Jeg synes, det vil være rimeligt at se nærmere på denne samling af kategorier i et udvalg, før man tager endelig stilling til lovforslaget.

Fanger: Det foreliggende lovforslag er en udløber af kriselovene af 1955. Dengang blev der jo blandt andre love vedtaget en lov om tekstilafgifter, den såkaldte tøjskat. For at undgå, at tøjskatten kom til at påvirke pristallet, fandt den højtærede finansminister på en genial idé: at udstede de såkaldte sparebeviser til et lignende beløb, som afgifterne på tekstilvarer ville andrage, således at denne afgift ikke kom til at påvirke pristallet. Vi fik så i to år udleveret sparebeviser. Men efter trekantregeringens dannelse fandt andre overgeniale på, at tøjskatten skulle fortsætte, men sparebeviserne skulle bortfalde, og fremtidig skulle tøjskatten ikke indregnes i pristallet. Hokus pokus væk! Mon det var retsforbundet, der fandt på den overgeniale idé?

Sparebeviserne for de to år skulle indløses successivt i løbet af 10 år, begyndende i 1962. Den undtagelse var der dog, at hvis man døde, fik man sine sparebeviser indløst; så havde man måske også særlig brug for nyt tøj. Kredsen af dem, der har hjemmel til at få sparebeviserne indløst, er senere udvidet til de 65-årige, folkepensionister m. fl., som man nu altså mener trænger mere til tøj end f. eks. børnerige familier. Nu foreslår man ved det foreliggende lovforslag, at kredsen udvides med alle dem, der betaler under 300 kr. i statsskat.

Den højtærede finansminister ønsker altså at være en slags julemand, og for vor skyld gerne. Vi har ikke været medvirkende til tøjskatten og dens følgesvend sparebeviserne. Mange har aldrig regnet disse sparebeviser for rigtige penge; de skulle jo heller ikke regnes med som indkomst eller som

[Fanger.]

formue. Mange sparebeviser er sikkert bortkommet og kan ikke amortiseres.

Den højtærede finansminister er altså ikke bange for, at befolkningen får købekraften udvidet på denne måde. Jeg fristes til at spørge, om der ikke kunne gives større beløb fri og efter andre kriterier end dem, der her er nævnt, og som jo er meget forskelligartede, f. eks. ved at man rykkede årstallet 1962 frem.

Jeg vil gerne til slut spørge den højtærede finansminister, hvor mange sparebeviser der er i omløb, hvis man medregner alle dem, der er udstedt. Mange spørger, om den højtærede finansminister også vil afvikle tøjskatten; det er der i vide kredse stor interesse for at høre noget om.

Axel Sørensen: Jeg skal på mit partis vegne anbefale det foreliggende lovforslag, som jo knytter en ekstra gruppe af mennesker sammen med de grupper, som allerede har fået ret til indløsning af deres sparebevisers pålydende. Nu drejer det sig altså om mennesker, der i skatteåret 1959-60 betaler en statsskat, som ligger under 300 kr. Det kan let vække irritation, at man sætter en grænse ved 300 kr. De, som ligger under denne grænse, kan altså komme med de sparebeviser, de har — det er jo et ihændehaverpapir — og få dem indløst. Det kan virke irriterende. Jeg tænker f. eks. på en mand, som jeg personligt kender. Han er millionær og har i år brugt afskrivningsreglerne så hårdt, at hans indkomst er kommet så langt ned, at han skal betale under 300 kr. i indkomstskat til staten. Han kan altså møde og indløse sine sparebeviser, medens hans lille nabo derimod kønt må vente, fordi hans indkomst har ligget så højt, at han betaler over 300 kr. i statsskat. Der kan i et sådant tilfælde være et irritationsmoment, men det er selvfølgelig meget vanskeligt, når man vil gribe ind her, at skille enkelte mennesker fra. Det er meget vanskeligt at komme med noget, der virkelig er realitet i. Det bedste ville måske være, om man hurtigere foretog denne indløsning af samtlige sparebeviser, men det må selvfølgelig den højtærede finansminister overveje. Mit parti vil som sagt gå ind for det foreliggende lovforslag.

Niels Andersen: Vi betragter det foreliggende lovforslag som en fortsættelse af den indløsning, der skal finde sted af de udstedte sparebeviser, og kan anbefale det fra retsforbundets side.

Alfred Jensen: Vi har stemt for de to foregående forslag om udvidelse af adgangen til at få sparebeviserne indløst, og vi kan også følge ministeren i det foreliggende forslag. Spørgsmålet er, om man er gået vidt nok. Jeg tror i og for sig, at det ærede medlem hr. Axel Sørensen har ret, når han rejser spørgsmålet, om man ikke skal indløse alle sparebeviserne, men jeg vil ikke tro, det vil blive muligt at få ministeren til at gå så vidt. Det tyder i hvert fald bemærkningerne i fremsættelsestalen ikke på. Derimod er det vel et spørgsmål, om man ikke kan få den foreslåede grænse på de 300 kr. i statsskat forhøjet. Jeg kunne tænke mig, at man forhøjede den sådan, at folk med almindelige arbejdsindtægter fik en mulighed for at foretage en indløsning af de sparebeviser, de måtte være i besiddelse af. Jeg ved ikke, hvor langt man vil strække sig, men det forekommer mig, at dette ville være en rimeligere ordning end den, der her er skitseret.

Under alle omstændigheder ønsker jeg også at spørge, hvorfor man, hvis man skal blive stående ved det, der nu foreslås, så ikke medtager de arbejdsløse. De arbejdsløse vil jo i mange forhold have nøjagtig den samme økonomiske placering som de grupper, der her omtales. Vi erkender jo, at den understøttelse, der normalt ydes, ikke er tilstrækkelig. Det har folketinget flere gange givet udtryk for ved at vedtage ekstrahjælp, når ledigheden i vintertiden er nået op på 90 dage. Der findes jo en bestemmelse om brændselshjælp ved 40 dages ledighed, men når der er blevet tale om op til 90 dages ledighed, har man i de senere år ydet en ekstrahjælp. Deri ligger en erkendelse af, at understøttelsen ligger i underkanten af det, der kan bydes de arbejdsløse. Her er jo spørgsmålet om deres egne penge, og på en måde kan man sige, at hvis de arbejdsløse tages med, vil de være ligestillet med de arbejdsløse, der sidste vinter fik en ekstrahjælp, kasserne selv måtte betale.

[Alfred Jensen.]

Jeg vil altså kort og godt rejse spørgsmålet om udvidelse af den række personer, der er foreslået i lovforslaget, og om en forhøjelse af det foreslåede statsskattebeløb, så endnu flere medborgere kunne komme med ind under loven. Jeg håber, at man vil være opmærksom herpå og være eftergivende på dette område, men vi vil i øvrigt give lovforslaget vor støtte og stemme.

Finansministeren (Kampmann): Jeg takker for tilslutningen til lovforslaget. Det indeholder i og for sig kun to nye bestemmelser I § 1 medtages, at også personer, der er pålignet 300 kr. og derunder i indkomstskat til staten, kan få indløst deres sparebeviser, og i næstsidste stykke fastslås det, at samme ret til indløsning også tilkommer personer, hvis ægtefælle opfylder en af betingelserne for at oppebære folkepension eller invalidepension eller hjælp til kronisk syge m. v.

Det ærede medlem hr. Fanger mente, at dette ville betyde en større udvidelse af forbruget. Det kan der ikke blive tale om. Det er jo et ret lille beløb, og det vil være en rent praktisk forholdsregel, kan jeg sige til det ærede medlem hr. Fanger. Man har jo nemlig de andre bestemmelser om invalider, kronisk syge o. s. v., og man stilles gang på gang over for, at folk, der på grund af arbejdsløshed eller af anden årsag har en meget lille indtægt, vil have deres sparebeviser indløst, men man kan ikke hjælpe dem, fordi der ikke er hjemmel i loven dertil, og det kan virke højst urimeligt. Derfor er jeg gået med til de nu foreslåede bestemmelser.

Der er derefter blevet spurgt, hvor man skal sætte grænsen. Det er altid et skøn. Jeg har valgt de 300 kr. og må gøre opmærksom på, at det er anført på en sådan måde i § 1, at hvis statsindkomstskatten sættes ned, vil de 300 kr. svare til en større indkomst, således at der vil komme flere ind under bestemmelsen. Det er også et svar til det ærede medlem hr. Alfred Jensen.

Det ærede medlem hr. Fanger spurgte om så meget. Det, der berører lovforslaget, er, hvor mange sparebeviser der er udstedt. Det kan jeg svare på. Det drejer sig rundt

regnet om et beløb på 400 mill. kr., hvoraf der er indløst for 47 mill. kr., således at der resterer 353 mill. kr. Hvis hele dette beløb skulle indløses i dag, skulle der også betales renter. Det drejer sig om 48 mill. kr. Det vil altså sige, at hvis der skal indløses i dag med rente og rentes rente, vil det blive omkring 400 mill. kr. Skal det indløses som anført i loven ved udtrækning over en 10 års periode, nemlig fra 1962 til 1971, vil der løbe større rentebeløb på, så vil man komme op på omkring 550 mill. kr. Hvor meget man til sin tid skal indløse, vil afhænge af, hvor mange der lader deres sparebeviser indløse efter den udvidede lovgivning, og også i nogen grad, men i mindre omfang af, hvor mange der har deres sparebeviser til den tid.

Hermed sluttede forhandlingen.

Lovforslagets overgang til anden behandling vedtoges uden afstemning.

Holger Eriksen: Jeg foreslår, at lovforslaget henvises til et udvalg på 17 medlemmer.

Uden forhandling eller afstemning vedtoges dette forslag.

Den næste sag på dagsordenen var:

Første behandling af forslag til lov om statsgarantier og statsforskrivninger vedrørende betalingsaftaler med udlandet.

(Lovforslaget findes i tillæg A. sp. 37, fremsættelsen i tidenden sp. 33).

Lovforslaget sættes til forhandling.

Holger Eriksen: Tilsvarende lovforslag har været til behandling adskillige gange, idet lovenes funktionstid har været nøjere angivet. Lovforslagene er hver gang blevet vedtaget uden egentlig behandling, og idet jeg henviser til det, der er anført i den skriftlige fremsættelse, anbefaler jeg forslaget til vedtagelse.

Thorkil Kristensen: Venstre anbefaler lovforslaget.